

عنوان مقاله:

اثربخشی درمان مبتنی بر پذیرش و تعهد بر رابطه والد-فرزندی، استرس والدگری و سختروی ماداران دارای فرزند با اختلال کم توجهی/بیشفعالی

محل انتشار:

فصلنامه روانشناسی افراد استثنایی، دوره 10، شماره 38 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

زهره ولیئی - کارشناس ارشد مشاوره مدرسه، دانشگاه کردستان، سنندج، ایران (نویسنده مسئول).

احمد امانی - دانشیار گروه مشاوره دانشگاه کردستان، سنندج، ایران.

خلاصه مقاله:

هدف پژوهش حاضر بررسی اثربخشی درمان مبتنی بر پذیرش و تعهد به شیوه گروهی بر رابطه والد-فرزندی، استرس والدگری، و سختروی در مادران دارای فرزند با اختلال کم توجهی-بیش فعالی بود. روش پژوهش نیمه تجربی با شیوه پیش‌آزمون-پس‌آزمون و پیگیری با گروه کنترل بود. جامعه آماری، شامل تمام مادران دارای فرزند با اختلال کم توجهی/بیشفعالی بود که کودکانشان در مدارس شهر سنندج مشغول به تحصیل بودند. از میان آنها به روش نمونه گیری در دسترس ابتدا ۳۰ نفر که ملاکهای ورود به پژوهش را داشتند انتخاب و سپس با گمارش تصادفی در گروه آزمایش و کنترل جایگزین شدند. ابزارهای پژوهش عبارت بودند از پرسشنامه رابطه مادر-کودک (پیانتا، ۱۹۹۲)، شاخص تنیدگی والدینی (آبیدین، ۱۹۹۵) و پرسشنامه سختروی (کوباسا، ۱۹۷۹). گروه آزمایش تحت درمان گروهی پذیرش و تعهد، طی ۸ جلسه دو ساعته قرار گرفت و گروه کنترل، هیچگونه مداخله ای دریافت نکرد. در مرحله پس‌آزمون، پرسشنامه‌های فوق روی هردو گروه مجددا اجرا شد. همچنین برای پیگیری اثرات مداخله، پس از ۲ ماه ابزارهای پژوهش دوباره اجرا شدند. برای تحلیل داده‌ها از روش تحلیل واریانس با اندازه‌گیری مکرر استفاده شد. نتایج پژوهش نشان داد که در مرحله پس‌آزمون، نمرات استرس والدگری کاهش یافته، رابطه والد فرزندی و سختروی در مادران گروه آزمایش نسبت به گروه کنترل به‌طور معنی‌داری افزایش یافته است و این افزایش در مدت پیگیری دو ماهه تغییر چشمگیری نیافته است. بنابراین درمان مبتنی بر پذیرش و تعهد بر استرس والدگری، سختروی، و رابطه والد فرزندی مادران دارای فرزند با اختلال کم توجهی/بیشفعالی موثر بوده است.

کلمات کلیدی:

درمان مبتنی بر پذیرش و تعهد، اختلال کم توجهی/بیشفعالی، رابطه والد-فرزندی، استرس والدگری، سختروی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1189738>

